

KAIKKI KEINOT KELPAAVAT

KUTEN kaikki kuolevaiset muistavat, viime talvena tässä maassa vieraili "tutkimusmatkoilla" joukkue englantilaisia, niistä useimmat, tarkemmin sanoen kahdeksan, olen ammattiunionien jäseniä. Joukkueen lähetti ja ainakin nimellisesti rahasti Daily Mail nimisen porvarilehti tai sen omistaja lordi Rothermere. Myöhemmät tapahtumat ja sanotussa komiteassa toimineiden henkilöiden viimeaikaiset toiminnat kuitenkin osoittavat, että tutkimusmatkan takana moraalisesti ja uskottavasti myös aineellisesti olivat toisetkin englantilaiset kapitalistit — työnantajat.

Tutkimus alkuperäisesti järjestettiin siinä tai niin selitetyssä mielessä, että haluttiin päästä selville, jonkinlaiseen "tasapuoliseen" tulokseen siitä, kuinka amerikalaiset teollisuudet voivat maksaa työläisilleen suhteellisesti suurempia palkkoja, kuin englantilaiset teollisuuden omistajat, ja siltikin tekevät suuria liikevoittoja ja loistavat tuotteineen maailman kauppamarkkinoilla. Työläisten aseman ja hyvinvoinnin selville saaminen oli ikäänkuin perustana tutkimukselle.

Koska joukkueeseen suurimmalta osalta valittiin englantilaisten ammattiunionien jäseniä, järjestyneitä työläisiä tässä tapauksessa, niin tuntuhan johdonmukaiselta odottaa, ainakin toivoa, että tutkimuksen tulokset tulevat olemaan jotakuinkin tasapuolisia, tosiasioihin perustuvia, ja niin ollen antavat Englannin työläisillekin täydellisemmän kuvauksen amerikalaisen työläisten elämästä. Niin kuitenkin ei käynyt. Tutkimukset toimeenpantiin kapitalistien opastamina suurimmalta osalta ja niiden seurapiirin vieraanvaraisessa elämässä. Niinpä kävikin, että heti ensimmäiset julkisuuteen tulleet lausunnot tutkimuksen aikana ja sen jälkeen osoittivat, että "tulokset" olivat etukäteen tiettyjä, etukäteen määrätty, minkälaisia niiden täytyi olla. Ne täytyivät tulla sellaisiksi, että niitä voidaan käyttää välikappaleina, "todistuksina," kun tahdotaan tehdä hyökkäyksiä Englannin työläisiä vastaan. Sen lisäksi niitä sitten voidaan käyttää tässäkin maassa, missä tutkimus toimitettiin, kapitalistisen propagandan välineinä.

Siitä, kun tutkimusmatka tehtiin, on jo kulu-
nut monta kuukautta, loppupuolelle vuosi aikaa, mutta asiaa tai tutkimuksen tuloksia ei ole vielä kukaan jätetty "historian" lehdille rauhaan. Edelleenkin niistä puhutaan ja niitä käytetään todistuskappaleina. Näin siis entistä selvemmin paljastuu tutkimusmatkan lopullinen tarkoitus. Viimeisimmät Englannista saapuneet tiedot toteavat, että jotkut näistä tutkimusmatkalla olleista ammattiunionien jäsenistä ovat antautuneet englantilaisten kapitalistien vakituiseksi käytettäväksi tulsuiksi. Heitä käytetään puhujina tilaisuuksissa, joissa selostellaan amerikalaisen työläisten hyvinvointia ja korostetaan sitä puolta asiassa, miksi vain amerikalaiset työläiset

voivat nauttia vallitsevasta hyvinvoinnistaan. Tämä "tärkeä" puoli asiassa sisältyy siihen, että halutaan rakentaa työnantajain ja työläisten välille sopusoimnua siltä, saada heidät keskinäiseen yhteistoimintaan, josta sitten työläisetkin, kuten selitetään, hyötyvät paljon enempi, kuin siitä, että käyvät avoimia taisteluita työnantajia vastaan.

Englantilaiset kapitalistit näyttävät käsittävän, että juuri tällä kertaa heidän propagandallaan on mahdollisuuksia, jos koskaan. Kaivostyöläisten lakkotaistelu, jonka päättyminen ei suinkaan ollut toivorikkautta kasvattava työläisille, ja muut sanotun lakkotaistelun takia ja yhteydessä tapahtuneet selkkaukset, niin ne kaikki ovat synnyttäneet keskinäistä hankausta ja riitaa työläisten keskuudessa. Nyt kun käytetään ammattijärjestöjen jäseniä "vakuuttamaan" työläisille, että työnantajain ja työläisten keskinäisellä sovulla ja yhteisymmärryksellä siltikin "ehkä" voidaan saada paljon aikaan, niin voidaanhan ainakin toivoa, että "tuloksia" työstä tulee — propagandatyöstä nimittäin.

Tutkimuksen Amerikan työläisten asemasta tehneen komitean raportit ja lausunnot heti alkujaan olivat kerrassaan kouraantuntuvasti liioiteltuja. Mutta eipä suinkaan "kauneutetaan" häpeä nekään lausunnot, joita nämä nyt puhujina kiertävät "lähetysaarnaat" esittävät kuulijoilleen. Vain kuvaukseksi lainattakoon tähän kappale kirjoituksesta, joka oli tarkoitettu raportiksi puheesta, minkä oli pitänyt J. T. Kay niminen "lähetysaarnaat." Tämä raportti julkaistiin Daily Mail'in palstoilla Pariisissa painettuna. Siinä m. m. sanotaan seuraavaan tapaan:

"Mr. J. T. Kay, malliseppien ammattijärjes-

Tällaista yhteistoimintaa työnantajat haluavat.

tön jäsen, joka oli yhtenä jäsenenä komiteassa, mikä Daily Mail'in lähettämänä kävi tutkimassa Amerikan teollisuusoloja ja sikäläisten työläisten korkeita palkkoja, puhui valuteollisuuden työnantajain järjestämässä kokouksessa viime lauantaana.

"Hän lausui puheessaan, että työnantajain ja työläisten keskinäisen yhteistoiminnan kautta Yhdysvalloissa on saavutettu jättiläismäisiä edistyksiä. Hyväntekeväisyys, työläisten hyvinvoinnin huolto, voittaa kaiken kuvauksen ja palkat ovat hämmästyttävän korkeat. Työläiset ovat niin hyvinvoivia ja tyytyväisiä, että ammattiunionismi metalliteollisuudessa rappeutuu, laskeutuu, jatkuvasti ja sillä ei näytä olevan minäkäänlaista mahdollisuutta tulevaisuudessa, jollei vain tapahdu olosuhteissa kääntymystä luonnontapaan päin.

"Mr. Kay kertoi, kuinka hänelle Pittsburgissa annettiin kirje, jossa hänet esitettiin erälle valurille. Ollaksensa varma siitä, että valuri ei voi edeltäpäin varustautua häntä vastaanottamaan, Kay pistäytyi valurin asunnolle ilman, että olisi edeltäpäin mitään ilmoittanut, noin vain äkkiarvaamatta. Nuorekas palvelustyttö, neekeri, tuli ovelle ovikellon soidessa ja ilmoitti, että valuri oli juuri syömässä illallista, eli

päivällistä (kuten Amerikassa tavataan herrasihmisten kesken lausua). Valuri tuli kuitenkin heti ruokailuhuoneesta, puettuna korvaatteisiin. Ruokailupöydässä oli, kaikki puettuina hyvin säännöllisesti, valurin vaimo, veli ja poika. Hauskan illan kuluttua valuri itse kyyditsi Kayn hotelliin autollaan, joka oli 80 hevosvoiman loistoauto, ja aivan vain sattumalta kertoi, kuinka hän oli maksanut talostaan seitsemäntoista tuhatta dollaria ja sittenkin hänellä vielä oli kymmenen tuhatta dollaria pankissa.

"Minulle vakuutettiin, että tämä oli kohtuullinen — puolueeton — kuvaus työläisen mahdollisuuksista Amerikassa, jos hän vain yrittää rehellisesti."

Daily Mail'in samassa numerossa, jossa tuo edellä oleva "loistopuhe" raporteerattiin, oli toimituksen puolesta kirjoitus, jossa ankarasti hyökätään Englannin järjestyneitä työläisiä vastaan. Näin siis tarkoituksena on työväenliikkeen hävittäminen ja siinä tehtävässä työnantajien avuksi ovat useat Amerikassa "tutkimusmatkalla" käyneet ammattiunionien jäsenet antautuneet. Voidaanko näitä siis nimittää miksikään muuksi kuin tulsuiksi, jotka mahdollisesti saavat korvauksen juudastöistään.

Daily Mail on julkaissut kohtia raporteista ja komitean jäsenten lausunnoita jatkuvasti, niitä kertaamalla, monta kuukautta. Samalla aina tehdään hyökkäyksiä työväenjärjestöjä vastaan, vaaditaan, että ne täytyy laillistuttaa, muuttaa korporatsioneiksi, että niitä voitaisiin oikeusjuttujen kautta sakottaa "sopimuksien rikkomisesta." Samalla myös vaaditaan, että lakot täytyy julistaa laittomiksi, niitä ei saa sallia muutoin kuin, että ne päätetään äänestyksillä, joiden peräänkatsojina toimivat hallituksen virkailijat.

Kuvannolliseksi vertaukseksi liioittelusta, jota nämä Daily Mail'in "lähetyssaarnaajat" käyttävät, sopii mainita väittely, mikä tapahtui Englannissa erään amerikalaisen koululaisen ja D. Browning nimisen sepän välillä. Browning, joka kuuluu seppien ammattijärjestöön ja oli yhtenä Daily Mail'in komiteassa, kulkee myös luennoitsijana. Ross, baltimorelainen koululainen, joka kiertelee tutkimassa englantilaisia kirjastoita, joutui samoille paikkakunnille, joilla Browning piti puheitaan eli luennoi. Browningin luennointa kuulemassa olleet työläiset kyselivät Rossilta yhtä ja toista amerikalaisen työläisten hyvinvoinnista ja järjestymisestä. Rossin selitykset olivat melkein päinvastaiset Browningin luennointien kanssa ja niin asiat kehittyivät siihen pisteeseen, että järjestettiin väittely. Väittelyssä kävi niin, että Daily Mail'in "osakeet" laskivat mitättömiksi. Ross osoitti tilastoilla, että Browning oli puhunut mielikuvitukseensa, eikä asioista, jotka ovat yhdenmukaisia amerikalaisen työläisten olosuhteiden kanssa. Ross osoitti kumoamattomilla todistuksilla, että

Amerikan terästyöläiset, sen paremmin kuin valuritkaan, eivät elä niin loistavasti, kuin esim. Kay puheissaan kuvailee. Väittely päättyi siten, että Browning joutui omien "veljiensä" naurun esineeksi. Väittely tapahtui Browningin kotikaupungissa.

Näillä Daily Mail'in "lähetyssaarnaajien" luennoilla näyttää olevan kummallinen vaikutus. Niitä epäilevät jotkut työnantajatkin. Yksinpä konservatiivinen Times, huomattu englantilainen konservatiivien äänenkannattaja, väittää Kayn ja toisten "lähetyssaarnaajien" puheita liioitetuiksi. Times huomauttaa että "amerikkalaisten kultaiset ajat eivät kelpaa korjaamaan Englannin teollisuuselämän vaikeuksia" ja jatkaa, että "suurpääoma on satulassa Amerikassakin. Rooseveltin alkama taistelu suurten trustien hajottamiseksi, samoin kuin Wilsonin 'uusi vapaus', on kokonaan unhoitettu." Times edelleen selittää, että Yhdysvaltain nykyisen presidentin politiikka vastustaa katkerasti työläisten agitatsioita ja lopuksi lausuu, että "järjestyneet työläiset ovat sääliä heikkoja."

Mutta ei suinkaan voida kieltää, että näillä luennoilla on jonkinlainen merkitys euroopalaisten työläisten keskuudessa. Luonnollisesti työläisiin voidaan vaikuttaa paremmin näin, kun saadaan "järjestyneet" työläiset valehtelemaan, kun voitaisiin, jos porvaristo joutuisi käyttämään tunnetuita kannattajiaan puhujina ja luennoitsijoina. Vähemmän tietoiset työläiset, joilla ei

ole minkäänlaisia tosietoja Amerikan työläisten todellisesta asemasta, kyllä voivat taipua ainakin hetkeksi uskomaan, että "todellakin" työnantajan ja työläisten keskinäinen yhteistoiminta tuottaa "parempia" tuloksia, kuin luokkataisteluun perustuva toiminta.

Samalla kun näillä lausunnoilla ja valheilla voidaan ehkä jonkun verran vaikuttaa Euroopan työläisiin, niillä myös on ominainen merkitys amerikkalaisiin työläisiin nähden. Niillähän voidaan, kaiken muun kapitalistisen propagandan lisäksi, vakuuttaa amerikkalaisille työläisille, että "heillä ei ole mitään syytä" olla tyytymättömiä, koska heidän asemansa on niin perin paljon parempi kuin toisten maiden työläisten.

Valtansa säilyttämiseksi ja riistonsa runsauden turvaamiseksi kapitalistien täytyy käyttää kaikenlaisia keinoja. Ostettavissa olevia työläisiä käytetään muiden keinojen lisäksi, kuten tällä kertaa näyttää käyttävän Englannissa. Mutta valheilla ei voida pitkälle mennä. Ne eivät kelpaa syötäväksi englantilaisille työläisille sen paremmin kuin toistenkaan maiden. Alati ahtaammaksi ja vaikeammaksi käyvä työläisten asema pakottaa heidät taisteluihin. Mitkään vipakonstit ja keinot eivät voi niitä estää. Tällaisiin pikkumaisiin keinoihin turvautuminen vain entistä varmemmin osoittaa sen, että kapitalistista järjestelmää puolustavain aineiden ja voimain keinot käyvät entistä heikommiksi ja yksipuolisemmiksi. Pian ne loppuvat kokonaan.

Ranskalaisia kaivostyöläisiä.